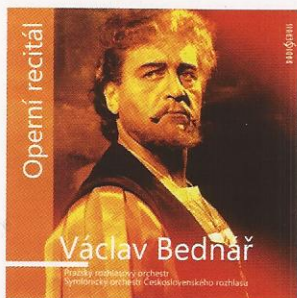

stížné informace, nicméně pouze v angličtině (kromě českých textů uvedených skladeb), což u nahrávek zaměřených na českou hudbu působí zvláště.

Miroslava Trávníčková

HHHH

Václav Bednář

Operní recitál

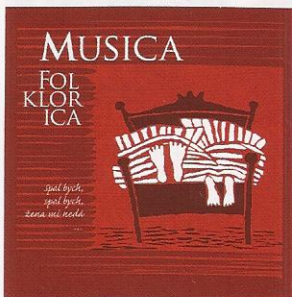
(Smetana, Fibich, Dvořák, Pauer, Čajkovskij, Borodin, Bizet, Gounod, Leoncavallo, Wagner)

Václav Bednář – baryton, Pražský rozhlasový orchestr, Symfonický orchestr Čs. rozhlasu, František Dyk, Jiří Stárek – dirigenti. Text: Č. A. Nahráno: 1947-63, studia Československého rozhlasu, Praha. Vy-dáno: 2011. TT: 74:15. AAD. 1 CD Radioservis CRO554-2.

Proslulý český barytonista **Václav Bednář** patřil k tzv. zlaté generaci pěvců Národního divadla, působící zde od 40. do 60. let minulého století. Bednář si získal renomé především jako představitel lyrických a melodických partů z oper Smetanových (nezapomenutelná árie Voka z *Čertovy stěny* či v jeho podání přímo vzorové vyznění Přemysla *Ó, vy lípy* ze slavnostní *Libuše*) Dvořákových (Bohuš v *Jakobinu* v duetu *My cizinou jsme bloudili*), Fibichových (Přemysl v opeře *Sárka*) i soudobých – zde mužně lyrická árie Petra Voka *Má jihočeská zemi!* z Paurovy *Zuzany Vojňové*. Vedle nich ovšem dokázal neméně úchvatně ztvárnit také postavy z děl světové operní literatury, což dokládají zde zařazené ukázky z Čajkovského *Pikové dámy*, Borodinova *Knížete Igora*, Bizetovy *Carmen*, Gounodova *Fausta*, z *Komediantů* Ruggiera Leoncavalla a Wagnerova *Tannhäusera*. Mononahrávky pořízené v pražských rozhlasových studiích pocházejí z let 1947–1963 a je tedy třeba s tímto aspektem také přistupovat k jejich technické kvalitě, neboť vyváženost orchestru a hlasu sólisty s jemnými nuancemi se mnohde nepodařilo z historické nahrávky získat. Co ovšem zastihuje všechny případné nedostatky, je nezaměnitelný tón Bednářova hlasu, jeho

síla i úžasný výrazový rejstřík včetně dnes již neslychané vycizelované dikce zpívaného textu. Václav Bednář byl pověstný právě svým uměním podat každou postavu zcela věrohodně a stal se vyhledávaným a nezastupitelným interpretem vrcholných rolí. Charakteristický znělý hlas schopný nejjemnější modulace a navíc s bezchybnou výslovností nelze ani po tolika letech nerozpoznat. Za bonus je možno také dnes považovat skutečnost, která byla za pěvcových časů běžná – všechny party nečeských oper byly vždy zpívány v českém překladu. Dnešní praxe uvádění výhradně v originále (až na výjimky) vychází jistě vstřícně hudební složce operního díla, ale divák, který přichází do divadla také za prožitkem z dramatu, nemá mnoho příležitostí při pouhém čtení titulků. Česká divadla mívala k dispozici texty překládané kvalitně buď básníky, nebo přímo operními pěvci schopnými převedení originálu do české zpěvné verze a ve vynikajícím, umělecky i lidsky plnohodnotném projevu Václava Bednáře máme možnost tuto zvyklost skutečně ocenit.

Marta Tužilová

HHHHH

Musica Folklorica

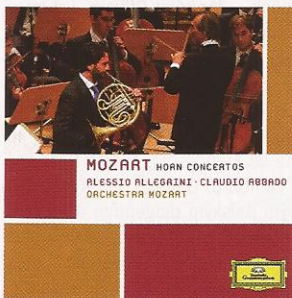
Spal bych, žena mi nedá

Musica Folklorica. Text: Č. Nahráno: 2010–2011. Vydáno: 2011. DDD. 1 CD Indies Scope MAM 502-2.

Téměř současně s Antologií moravské lidové hudby vydalo v závěru minulého roku brněnské vydavatelství Indies Scope album se „sčeglivými“ písničkami. Není to pouhý appendix, ale plnohodnotný projekt, výběr obecně málo známých písní z Hornácka. Moravskou lidovou zpěvnost dnes známe hlavně z mravnostně filtrované sbírky římskokatolického duchovního Františka Sušila. Projekt špičkového souboru **Musica Folklorica** s výběrem méně či více erotických písniček, někdo by je asi označil za pornografické, je proto zásadní a naznačuje hudební bohatství další vrstvy moravské kultury. Písňe jsou to někdy docela lechtivé, v případě titulní

písňe *Spal bych, spal bych, žena mi nedá*, by se dalo možná použít i substantivum pornografie. Nicméně většinou se jedná o symboliku, obraznou charakteristiku, která je důvtipně dále rozvíjena. Je nesporné, že vybrané písňe mají vysokou hodnotu jak melodickou, tak rytmickou. Navíc jsou skvěle interpretovány. Musica Folklorica (skvělý cimbalista **Petr Pavlínek**) se svým primášem **Miroslavem Kolaciou** si šťastně pozvala jako svého hosta **Hornáckou muziku Martina Hrbáče**, kde Kolacia hraje sekund nebo violu. Nemohu pominout báječné výkony všech zpěváků (**Miroslav Dudík, Luboš Holý, Martin Hrbáč, Veronika Malatincová, Martin Prachař, Tomáš Svoboda**) a dívčí sbor **Oskoruša**) i aranžérů (M. Dudík, M. Hrbáč, M. Kolacia). Věřím, že doba mravnostní cenzury už minula a že bude tento přínosný ediční počín přijat naší společností příznivě. Když pro nic jiného, tak interpretační virtuozita si zasluhuje velké uznání.

Luboš Stehlík

HHHHH

Wolfgang Amadeus Mozart

Koncerty pro lesní roh a orchestr

Alessio Allegriani – lesní roh, Orchestra Mozart, Claudio Abbado – dirigent. Text: A, N, F. Nahráno: live 2005–2007, Bologna. Vydáno: 2011. TT: 53:20. DDD. 1 CD Deutsche Grammophon 477 8083 (Universal Music).

Nahrávek všech čtyř Mozartových koncertů pro lesní roh, občas doplnovaných ještě o drobnější kompozice (ronda, fragmenty), existuje velké množství. Vzhledem k časové omezenosti někdejších LP desek se nabízela realizace kompletní nahrávky už od dob jejich existence. Každý ze špičkových hornistů u nás i ve světě se jí dočkal, a tak jejich dosavadní výběr je opravdu mimořádný. Objeví-li se nová nahrávka u renomované firmy, jejíž katalog má těchto kompletů několik, pravě se můžeme domnívat, že nepůjde o běžnou produkci, nýbrž o záležitost, jež chce ať z hlediska inter-

pretačního, tak i třeba edičního nabídnout cosi vyjimečného a jedinečného. Vydavatelství Deutsche Grammophon nabízí nahrávky Mozartových koncertů tohoto žánru dlouhou řadu, a to i prostřednictvím reedice na CD. Připomeňme projekty Gerda Seiferta s Berlínskými filharmoniky a Herbertem von Karajanem a Güntera Högnera s Vídeňskými filharmoniky a Karlem Böhmem ze 60. a 70. let minulého století, o deset let mladší nahrávku Barryho Tuckwella s Anglickým komorním orchestrem či ještě o něco mladší komplet pánů Davida Jolleyho a Williama Purvise s Orpheus Chamber Orchestra. Nynější nahrávka **Alessia Allegrianiho** je součástí postupně budovaného projektu nahrávek Mozartova díla s ansámblem **Orchestra Mozart**, u jehož zrodu v roce 2004 stál **Claudio Abbado**. Ten se kdysi o tzv. autentické interpretaci vyjádřil jako o záležitosti módní, jež zanikne tak rychle, jak vznikla. Při své počáteční kritice neměl na mysli pouze nasazení tzv. autentických nástrojů, u nichž se precizní intonace a dokonalá zvuková kompaktnost hledá mnohem obtížněji než u instrumentů novodobých s technicky nesrovnatelně příznivějšími možnostmi. Jeho určitý despekt se týkal i otázek stylolových. Tyto názory ne zrovna příznivě postupně opustil a zásady tzv. autentické či „poučené“ interpretace naopak přijal. Ovšem s kompromisem více než zajímavým – s novodobými moderními nástroji! Výsledkem se těšíme už léta. Hra bez vibrata, výraz dynamicky velmi proměnlivý, plně využívající nuancí, jež nabízí při hlubší analýze tematický materiál od dokonale vypracovaných širokodesných tematických celků až po ty nejdrobnější detaily jednotlivých frází – to jsou hlavní rysy tohoto Abbadova Mozarta. Že se objevují nové zajímavé a dříve „neobjevené“ okamžiky, je zcela pochopitelné. Dalším jeho zásadním atributem je komorní projev. Máme dojem, že doprovodným tělesem je jen velmi malý ansámbl, v němž každý jednotlivec si je vědom mimořádné zodpovědnosti za svůj part, jako by hrál v kvartetu či jiném malém seskupení. Pevná a důsledná osobnost Abbadova je naprosto patrná. Celkový projev však působí až odzbrojující uvolněností, patrnou radostí ze „svobodného“ muzicírování, místy až jakousi ležérností, aniž by samozřejmě jediná nota přicházela nazmar. Sólista Alessio Allegriani, známý od prvních pultů orchestrů v Miláně, Římě, Berlíně, Mnichově, na festivalu v Lucernu, mimo jiné laureát Pražského jara (v roce 1997 zde získal 2. cenu), je výtečný! A to nejen v technice, která